

Alt av Nåde

av Ragnar Opstad

Det er mykje som møter ein kristen - og som gjer det vanskeleg å tru seg frelst og få eiga vissa om barnekår.

Når eg tenkjer tilbake, så gjekk eg ofte dømd i samvitet over at eg såg så lite synd hjå meg sjølv. Som ei følgje av det hadde eg heller ikkje den rette anger over synda. Og då hadde eg vel heller ikkje rett til å ta til meg evangeliet? Og så blir ein fattig og hjelpelaus!

I denne nød hugsar eg at Rosenius sine skrifter mang ein gong vart meg til hjelp og utfriing. Men spesielt minnest eg ein gong eg fekk hjelp gjennom noko eg las i Konkordieboka. Når eg no tek fram dette, så er det ikkje for å vitna om noko som ligg langt tilbake i tida, men eg tenkte at kanskje ein eller annan slit med noko av det same. Difor har eg frimod til å sitera det som vart meg til hjelp og løyste meg ut.

Tvilen og uvissa som eg bar på, var fylgjande: "Eg "føler" ikkje mi synd slik som eg burde dersom det sto rett til med meg." Då stod fylgjande å lesa:

"Om du ikke føler noe, så tro dog Skriften! Den lyver ikke for deg, men kjenner ditt kjød bedre enn du kjenner deg selv. Og Paulus går i Rom. 7,18 lenger, og sier: For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor intet godt. Kan Paulus tale slik om sitt kjød, så vil heller ikke vi være bedre eller helligere. *Men at vi ikke føler det er desto mer forargelig. For det er tegn på at kjødet er spedalsk, ingenting fornemmer, men likevel raser og eter om seg.*

Men som sagt, er du så helt død, så tro dog Skriften når den feller dommen over deg.

Kort sagt, jo mindre du føler din synd, desto mer grunn har du til å gå hen og søke hjelp og legedom."

Då såg eg at det var fri adgang inn

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstad v. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Fraifjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

til lækjedomen i Jesu sår også med min sjelesjukdom! Den same adgangen eig du! Den adgangen opna Jesus då han anda ut på krossen med desse ord: "Det er fullført!" Då rivna forhenget i templet ovanfrå og ned, og vegen inn til heilagdomen vart opna - for uverdige.

Etter som åra har gått, har eg meir og meir måtta sanna med Per Nord-sletten - at:

"Så lenge jeg er her på jorden,
Jeg plages daglig av min synd.
Jeg fattig var, er verre vorden,
Ser mer og mer av hjertets dynd.
Dog får jeg være Jesu brud.
Å du forunderlige Gud."

Mot alt vi manglar - og alt vi har som vi ikkje skulle ha, må vi både spørja og svara med songaren:

"Hvor skal jeg hen med denne nød?
Jo ile til min frelsers skjød."

Men han ble såret for våre overtredelser,
knust for våre misgjerninger.
Straffen lå på ham,
for at vi skulle ha fred,
og ved hans sår har vi fått legedom.

Jes. 53,5.

Men dagen begynte å helle

Av Sven A. Berglund

Han tok imot dem og talte til dem om Guds rike, og helbredet dem som trengte til lægedom.

Men dagen begynte å helle; da gikk de tolv til ham og sa: La folket fare, så de kan gå bort i byene og bygdene her omkring og få herberge og finne føde! for her er vi på et øde sted.

Han sa da til dem: Gi I dem å ete! Men de sa: Vi har ikke mere enn fem brød og to fisker, med mindre vi skulde gå bort og kjøpe mat til alt dette folk.

For det var omkring fem tusen menn. Da sa han til sine disipler: La dem sette sig ned i lag på femti mann!

Og de gjorde så og lot alle sette sig ned.

Da tok han de fem brød og de to fisker, så op mot himmelen og velsignet dem, og han brøt dem og gav dem til disiplene, forat de skulde dele ut til folket. Og de åt og blev mette alle sammen; og da de tok op de stykker som var blitt til overs efter dem, blev det tolv kurver.

Lukas 9, 11b - 17.

En eneste setning som skildrer vår egen tid og åndssituasjon så krystallklart: *"Men dagen begynte å helle"*.

Bakgrunnen beskriver en tid da disiplene ble mer opptatt av tjenesten og alt de fikk være og gjøre, - i stedet for å være opptatt av Jesus og det ene nødvendige. En tid da en stor flokk av alle slags mennesker følger etter Jesus og regner seg til menigheten. En blandet flokk! Her blander seg født og ugjenfødt, trell og fri, religiøse mennesker og troende mennesker, dårlige jomfruer og kloke jomfruer. En stor flokk. Og alle er med og driver kristelig arbeid, evangelisering, misjon osv.

Hva gjorde Jesus? Jo, han forkynte for alle, står det i teksten. Og *"han helbredet dem som trengte til legedom"*. Men, leste vi, *"dagen begynte å helle"*. I Joh. 9,4 sier Jesus: *"Så lenge det er dag vil jeg gjøre hans gjerninger som har sendt meg. Natten kommer da ingen kan arbeide."* Altså er det talt om en tid da frafallet er så stort at Jesus ser det

som et tidsspørsmål hvor lenge han i det hele tatt kan få gjort noe før de stenger ham ute. Jeg tenker ofte på båtbyggeren i Løvgrens bok, "Våre lamper slokner". Han ble sunget ned da han avla sitt vitnesbyrd om Jesus som står utenfor menigheten og banker. Jesus står utenfor fordi det var så fullt av kristendom og kristelig arbeid at han ikke fikk plass. Derfor står han utenfor. Tror du dette er aktuelt i dag? Eller tror du som de fleste at dette bare er trangsyn og dømmesyke? Tror du det var dømmesyke når Jesus gråt over Jerusalem? Nei, dagen begynte å helle. *"Den som har ører, han høre," sier Jesus.*

Det lir med tiden, klokka går, evigheten nærmer seg. Hva så? Hva med deg som leser dette? Hvor skal du tilbringe evigheten? Jo, det kan jeg fortelle deg. Du skal være sammen med den som eide ditt hjerte her i tiden. Enten Jesus alene, som fører til evig liv og salighet. Eller noen annen, ja, alt annet enn Jesus alene. Enten det er selvlaget fromhet, kristelig arbeid eller åpenbar ugudelighet, så fører det til død, fortapelse, helvete. Du, - dagen begynner å helle!

Tegn i tiden

Noe av det vi skal finne igjen når dagen heller for siste gang, er denne kristelige virksomheten uten åndskraft som vi finner hos disiplene her i Lukas 9, 11-12. Slik som disiplene her arbeider, slik foregår det meste av kristelig virksomhet i dag. Det er så mange som går til Jesus. Men ikke for å spørre hva *han* vil og hva han kan gjøre. Men de går til Jesus med sine egne krefter, sine egne løsninger og sin egen oppfinnsomhet. Og så ber vi om at Jesus må velsigne det vi holder på med. Og så blir det en slags selvhjulpen fornuftskristendom i stedet for et hjelpeløst avhengighetsforhold til Jesus. Vi ser det kanskje tydeligst i dag når så mange leter etter nye former, nye aktiviteter og nye måter å arbeide på for å vinne mennesker for Gud. I stedet for å satse alt på forkynnelsen av Ordet i lov og evangelium, så satser vi på å samle inn penger og bygge organisasjoner. Og for å samle folk satser vi på aktivitet og underholdning.

Det er så mange som er på leting etter nye måter og uttrykksformer for å formidle evangeliet videre. Og så er grunnfeilen den at de aldri har sett inn i evangeliet selv. For den

som har sett inn i evangeliet trenger ikke lete etter måter å få sagt og presentert det på. Han kan nemlig ikke la være å tale om det han har sett og hørt: Et enkelt vitnesbyrd om et møte med Jesus. Jo enklere, jo bedre. Ordet om korset er en dårskap og et anstøt mot all fornuft. Når dårskapen og et anstøtet blir borte, kan du presentere hva du vil, men det blir aldri kristendom. Og så ser vi misjonsfolk, ledere og sekretærer som i dag leter etter løsninger slik disiplene gjorde det. Folket trengte hvile og mat. Men disiplenes egne løsninger gikk ut på å sende folket bort fra Jesus.

Når Jesus får slippe til

Jesus taler til disiplene og avslører deres åndsfattigdom. "*Kan ikke dere gi dem noe å ete,*" spør Jesus? Og så får de se sant på sin egen virksomhet. De blir avkledt og hjelpeløse: "Vi har ikke mat nok." De er Jesu utvalgte disipler, - og så har de ingenting å gi til folket. Å du så sårt vi trenger en slik vekkelse mellom ledere og sekretærer i kirke og organisasjoner. Ja, også mellom forkynnere; - at vi alle fikk komme like inn til Jesus med den dypeste nøden i dag: "Vi har ingenting å gi til folket!" All vår egen fornuft, tanke,

oppfinnsomhet og vårt organisasjonsjag fører folket bort fra Jesus. "Utenfor vårt bedehus så mange vandrer om; de ikke kan se Jesus gjennom død kristendom," sier en sanger.

Her er vi på et øde sted, sier disiplene. Ja, det er velsigna godt å få komme til sannhets erkjennelse, å få se sant og rett. Da får vi ikke bruk for så mange måter å presentere kristendom på, men da får vi selv bruk for evangeliet. Da blir du og jeg som den blinde ved Jeriko som får et møte med Jesus som i sin nåde kommer til meg og spør: "*Hva vil du at jeg skal gjøre for deg?*" Slik er Jesus. "Vi har ikke, vi kan ikke," sier disiplene. Du så godt at de sier nettopp det. For det er da Jesus får slippe til og fortelle at *han* er løsningen. Han må føre oss til seg. Han må velsigne. Han må frelse og fornye. Han må sende oss. Han må gi oss det vi skal dele ut til folket.

Hos Jesus, bare hos Jesus

Og så blir det viktigste spørsmålet; - ikke hva du kan, gjør og får til osv., men hva har Jesus fått gjøre i ditt liv? Vi leser her i Lukas 9 at det var så mange slags folk rundt Jesus. Men det var én type mennesker han

fikk ta seg av. Det var de som trengte til legedom. Det er slike som ikke har noe og ikke kan noe når det gjelder frelsen både for egen og for andres del. Den som har fått se sin sykdom så alvorlig som Gud ser den, han har fått bruk for legedom. Det som ligger på Jesu hjerte, det er å få komme med sin velsignelse, med sitt liv, med sine sår, med sin død og oppstandelse. *"I hans sår har vi fått legedom,"* sier Ordet.

Du skal få legge i fra deg alt. Og så skal du få være sammen med disse som Jesus ber om å sette seg ned. Og så skal du få slippe å streve både med åndelig hvile og åndelig føde. For det er det du får når du setter deg ned ved Jesu føtter.

"Hvor finner vel hjertet sin saligste ro? Hvor finnes vel hvile når sjelen er trett? Hos Jesus, bare hos Jesus," synger vi. Nå er det ingen som spør om verken godt eller galt hos og ved deg. Men dette ene spørsmålet skal du få: Har du funnet hvile for din sjel hos Jesus og i Jesus? Har du din mat, din sjeleføde i Jesus og det han har gjort og er for deg, - stedfortrederen, frelseren, ypperstepresten? Kan du høre hvordan han kaller og lokker deg som er syk og

trenger til legedom. *"Kom til meg alle som strever og har tungt å bære."* "Ja, kom du også," sier Jesus, "så skal du få hvile. Sett deg ned ved mine føtter, så vil jeg gi deg langt mer enn du forstår å be om. Både for ditt eget liv og for arbeidet i Guds rike."

Ett er nødvendig, - også når dagen begynner å helle.

Til orientering

Sven A. Berglund er sluttet i full stilling hos oss fra oktober måned i år. I stedet ønsker han som frivillig arbeider å forkynne Guds ord for Lekmannsmisjonen, da helst i traktene Ålesund, Molde og utover.

Jon Espeland begynner i halv stilling fra 1. januar 1997.

Espeland vil først og fremst ta seg av ytre misjonsarbeidet i Peru samtidig som han vil være med og forkynne Guds ord.

Espeland skulle være kjent for leserne av «Lov og Evangelium» som fast medarbeider i bladet.

Styret.

§ 28. Menneskets skapelse

Det viktigste av alt som sies om menneskets skapelse, er at det er skapt i Guds bilde (1.Mos.1,26-27).

Hva betyr det at mennesket er skapt i Guds bilde? Etter Skriften vil vi gi et dobbelt svar på det: et generelt og et mer spesielt.

Generelt er svaret dette:

Mennesket er et ånds-legemlig personvesen, med individuelt vilje- og erkjennelsesliv. Det er skapt til å leve sammen med Gud i verden, og det er - så lenge det er i denne verdensordning - bundet av rom og tid.

Gudbilledligheten kommer først og fremst til uttrykk i menneskets sjel og ånd. Mennesket har et sjelsliv som er kvalitativt forskjellig fra dyrenes. Dyrenes sjelsliv består i og med deres legemsliv. Og dets formål er å oppholde og regulere deres legemsliv. Det gis ingen forutsetninger for personsamfunn i dyrenes sjelsliv. Men nettopp evnen til personsamfunn - med Gud og hverandre - er det som karakteriserer menneskets sjelsliv.

Menneskets gudbilledlighet ligger altså først og fremst i den ånde-

lige side ved menneskets personlighet. Men ut ifra det får gudbilledligheten sine følger for hele menneskets liv og vesen.

Derfor kan vi tale om menneskets gudbilledlighet også på en mer spesiell måte:

Den individuelle side ved gudsbildet.

Den består i menneskets syndfrihet. Syndfriheten er ikke ensbetydende med fullkommenhet. De første mennesker var skapt til utvikling i samlivet med Gud og i sin herskerstilling over skapningen. Og nettopp for å utvikles, ble mennesket satt på en lydighetsprøve.

Nå er menneskets gudbilledlighet blitt ødelagt gjennom syndefallet

Gudsbildet i menneskets innbyrdes liv.

Den sosiale side ved gudsbildet. Den består i at mennesket er skapt som mann og kvinne (1.Mos.1,27). Først som mann og kvinne er mennesket det Gud har tenkt og villet med det. Det enkelte menneske representerer ikke den fullstendige gudbilledlighet. Fullstendig blir den først i menneskets samfunn med andre mennesker, og da naturligvis

først og fremst - primært - i forholdet til ektefelle og barn. Det som karakteriserer ekteskapet, er at de to mennesker er ett.

Ekteskapet som sådant er med og fullstendiggjør gudbilledligheten. Det er en likhet -(ikke identisk) mellom treenigheten og det at mennesket er skapt som mann og kvinne.

Menneskets gudbilledlighet i forhold til skapningen.

Den kulturelle side ved gudsbildet. Den kommer til uttrykk i den herskerstilling Gud gir mennesket over jorden (1.Mos.1,26.28). Her er gudbilledligheten tydelig. Likesom Gud er Herre over alle ting, så skal mennesket herske - på Guds vegne - over alt på jorden.

Det som her er sagt om menneskets gudbilledlighet gir uttrykk for menneskets livsbehov. Det gir uttrykk for de lover Gud har gitt for menneskets liv på jorden.

Kap. 7: Guds skaperordninger som menneskets livsbehov og livslover.

§ 29. Menneskets livsbehov

Ifølge Guds skaperordning blir menneskets grunnleggende livsbe-

hov av tredobbel art: Gudsforholdets, ekteskapets og arbeidets livsbehov.

Disse livsbehov danner samtidig grunnlaget for menneskets naturlige moralbevissthet. Livsbehovene er uttrykk for lover i personlivet, lover som gir seg ut fra selve Guds skaperordning.

§ 30. Gudsforholdets livsbehov

Mennesket har behov for samfunn med Gud. Også rent menneskelig betraktet er et menneske ikke det det skal være med mindre det lever i samfunn med Gud. Uten Gud mangler menneskelivet simpelthen det rette innhold.

Men Skriften vitner ikke bare om at mennesket har behov for samfunn med Gud; den vitner også om vilkåret for det: at mennesket hengir seg til Gud og innordner seg under Gud i ubetinget tro og lydighet.

Etter syndefallet kan dette livsbehov hos mennesket bare fylles gjennom Kristus og hans forløsergjerning, ved at mennesket får personlig del i den (Fil.4,19).

§ 31. Ekteskapets livsbehov

Det består i at mennesket har behov for å leve sammen med en

som er dets like (1.Mos.2,20). Dette livsbehov er det primære i ekteskapet. Menneskelivet er simpelthen ikke det Gud har tenkt med det uten i samlivet mellom mann og hustru. At Gud har knyttet forplantningen til dette samlivet, er noe sekundært. Ekteskapet har et formål i seg selv. Men Gud har knyttet forplantningen til dette samliv.

Er ekteskapet er et livsbehov, da er det prinsipielt gitt at det er Guds vilje de skal gifte seg. Men nå er dette - som gudbilledligheten overhodet - ødelagt gjennom syndefallet. Derfor blir det ikke mulig for alle mennesker å komme til å leve i ekteskap (Mt.19,12).

Ekteskapets livsbehov medfører også at mennesket - med mindre det får nåde av Gud til det - ikke kan leve ugift uten å ta skade av det. Personligheten vil hos de som lever slik, forkrøples eller utvikles for ensidig, fordi den ikke får de rette utfoldelsesvilkår. En annen sak er at en kristen i samfunn med Herren kan få erstatning for det og nådegave til å leve utenom ekteskapet.

Ekteskapets livsbehov betyr videre at den som lever rett etter Guds vilje i sitt ekteskap, dyktiggjøres på så mange måter i livet. Det kommer

av at ekteskapet ikke bare er et legemlig, men et åndspersonlig samfunn. Mann og hustrus personlighet utfyller og virker gjensidig utviklende på hverandre.

Men Guds ord taler ikke bare om ekteskapets behov; det taler også om vilkåret for at det kan fylles: "mannen skal forlate far og mor og holde seg til sin hustru" (1.Mos.2,24) og sammen med henne danne et nytt hjem. Er det en velsignelse og gir det livsutfoldelse, så er det en forbannelse å bryte dette vilkår.

Kjennemerket på hvem som skal gifte seg med hverandre, er den gjensidige - ikke ensidige - kjærlighet. Kjærlighetens kjennemerke er trangen til selvhengivelse og selvoppofrelse - altså av åndspersonlig art.

Med hensyn til forholdet mellom mann og hustru i ekteskapet, er ikke mann og hustru sideordnet, men hustruen er underordnet sin mann (Ef.5,22).

Overfor Gud derimot - i Kristus - er de sideordnet. Og denne underordning er ikke noe tvungent eller unaturlig, tvert om er den uttrykk for ekteskapets vesen. Og hvor det

Forts. side 19

Frelst - Frelse!

Av Magnor Sandvær

"For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker" Tit. 2,11.

Er du frelst? Mange har møtt dette alvorlige spørsmål, kanskje oftere før enn nå. Emissæren var gjerne den som oftest brukte det og var mest pågående. Også i dag er det det viktigste og største spørsmål for oss. Det er ikke bare avgjørende for livets mange valg, men bestemmende for evig liv og salighet.

Frelst og frelse er nøye knyttet sammen. *Frelst* uten *frelse* er menneskets egne veier og tanker til Gud. *Frelst* må ha den rette bakgrunn skal det duger til liv og salighet. Ikke en gang det aller frommeste strev eller den mest høyverdige, etiske og moralske livsførsel duger. Vi leste "*For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker*". Altså en helt konkret handling, gjerning, gave fra Gud, - nåde. Den alene duger. Denne nåde er såvisst ikke oppkommet i noen mennesketanke. Den er heller ikke noen åndelig stemning eller følelse, som vi skal fare opp for å hente ned eller fare ned for å hente opp. Den er Jesus Kristus, - Guds egen sønn kommet i syndig kjøds lignelse

og for syndens skyld. Den er Han som bar våre synder opp på treet, oppfylte lovens krav og dom og betalte med sitt liv og blod. I ham - og i denne hans gjerning - er frelse skjult og åpenbart.

Frelst må da bli å knytte sitt liv og seg selv til denne Guds nåde, og gjøre det slik Ordet sier: Å tro på den han utsendte: Jesus Kristus.

Å knytte *frelst* til egne åndelige følelser og kjensler er en feil som er helt menneskelig og som mange gjør. Vi vil også gjerne ta med ytre fromhet, rett kristen livsstil og fremgang i gode gjerninger. Når bare alt dette stemmer, må jeg være frelst. Kanskje du må frelses like mye fra det gode hos deg som fra det onde du vet du har gjort. Skal *frelse* være *nåde*, ja da må det også være for den som trenger nåde. Nåde er den rett ugjerningsmannen får, den fattiges rett, deres rett som ingen gjerninger har og intet har å betale med.

*"For han skal frelse den
fattige som roper,
den elendigesom ingen
hjelper har." Salme 72,12
"Den rike sender han
tomhendt bort, men den
fattige metter han med
gode gaver." Luk, 1,53*

*"Han skal spare den
hjelpeløse og fattige og
frelse de fattiges sjeler."
Salme 72,13*

*"Juble dere himler og fryd
deg du jord, for Herren
trøster sitt folk, han
forbarmer seg over sine
elendige." Jesaia 49,13*

Hvor grundig feil vi tar når vi
strever med å berge vårt eget, eller
strever med å forbedre oss! Det har
aldri vært *frelse* på denne vei. Tro på
den Herre Jesus så skal du bli *frelst*.

Guds nåde i Jesus Kristus skaper
nytt liv i dødens barn.

*"Den opptukter oss til å
fornekte ugudelighet og de
verdslige lyster, til å leve
sedelig og rettferdig og
gudfryktig i den verden som
nå er" (Tit. 2,12).*

Ludvig Hope sier: "Nåden løyser
oss frå sjølvne synda, han gir oss hug
og kraft til å hate det onde og elske
det gode.

*"Derfor, om noen er i
Kristus, da er han en ny
skapning, det gamle er forbi,
se, alt er blitt nytt" (2. Kor, 5,17).*

Bli sterk i nåden. Her er nåde på
nåde. Nok i liv og død. Nok til deg
og meg. Nok til å vinne over det on-
de som møter oss. Og nok til "all
god gjerning".

*Når jeg engang i himlen står,
min glede da skal bli
Å synge evigheten lang,
om nåden full og fri.
Nåde strømmer fra korset ned,
nok for tid og for evighet,
nåde nok for meg.*

Når Gud sender villfarelse

Av Per Bergene Holm

"Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under. Det skjer med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, for at de skal bli dømt, alle de som ikke har trodd sannheten, men hadde sitt behag i urettferdigheten." 2.Tess. 2,9-12.

Bibelen taler klart om at det i den siste tid skal stå fram mange falske profeter og falske Messiaser, *og de skal forføre mange* (Mt.24). Men Bibelen forteller oss også hvorfor så mange faller i fra og lar seg forføre, og hvem det er som lar seg forføre. For det er ikke alle som lar seg forføre, det er noen som forførelsen ikke biter på. Og det er avgjørende for oss å vite dette, slik at vi kan ta oss i vare, og bli blant dem som *holder ut inntil enden*.

Forførelsens årsak

I det vi leste fra 2. Tess., så ser vi at i endens tid rammer urettferdig-

hetens forførelse dem som går fortapt, *fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten*. Det er en årsak til forførelsen i det enkelte menneskes liv, i en forsamlings liv og i et folks liv, og den består i hvordan de stiller seg til *sannheten*, hvordan de stiller seg til Jesus og ordet om ham, som jo er Sannheten (Joh.14,6).

Enhver villfarelse begynner med frafall fra sannheten! "For enda de kjente Gud, æret eller takket de ham ikke som Gud. I stedet ble de tomme i sine tanker, og deres uforstandige hjerte ble formørket. Mens de gav seg ut for å være vise, ble de dårer. Og de byttet bort den uforgjengelige Guds herlighet mot et bilde ... Derfor overgav også Gud dem ... De byttet bort Guds sannhet mot løgnen ... Derfor overgav Gud dem ..." (Rom. 1,21-26). Villfarelse og frafall begynner alltid med ringeakt og motstand mot sannheten, mot den åpenbaring som Gud har gitt.

Villfarelse og forførelse skyldes ikke manglende kunnskap. Visst er det slik at den som har lite kunnskap lettere kan bli ført vill. "Mitt folk går til grunne fordi det ikke har

kunnskap" (Hos. 4,6). Men det er ikke kunnskapsmangelen i og for seg som er årsaken, men hvordan folket stiller seg til den kunnskapen det har i sin midte: "Fordi du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg deg..." (Hos. 4,6).

Enhver villfarelse og forførelse begynner med aktiv eller passiv forkastelse av Guds ord, enten likegyldighet og ringeakt for Ordet, eller direkte motstand mot Ordet. Ja, *fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten*, sier apostelen. Der hvor Guds åpenbaringsord om frelsen i Jesus Kristus ikke blir tatt imot, der hvor dette sannhetens ord ikke blir et menneskes skatt og tilflukt, der vil villfarelsen få rom.

Landet Nod

Vi leser om Kain at han tok bolig i landet Nod. Navnet Nod er karakteristisk for Kains sjelstilstand. Det har nemlig en grunnbetydning av rastløst og hvileløst omflakking og landflyktighet. Ethvert menneske er skapt til samfunn med Gud, og utenfor dette samfunnet vil mennesket være landflyktig, rastløs og hvileløs på leting etter det som mangler i tilværelsen. Mennesket er uhelbredelig religiøst. Det forferdelige er imidlertid at mennesket i sin religiøsitet ikke søker Gud (Rom. 3,11).

Bibelen kaller denne stadige utilfredsheten, denne stadige søken, for hunger eller tørst. Å leve med Gud er like mye et livsbehov for mennesket, som det å ete og drikke. Og mennesket søker derfor å stille sin hunger og tørst på ett eller annet vis.

Det levende vann

Jesus møter en dag en kvinne ved en brønn. Hun har i mange år forsøkt å stille sin tørst hos den ene mannen etter den andre. Jesus møter henne og sier: "Kjente du Guds gave, og visste du hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke - så hadde du bedt ham, og han ville gi deg levende vann! ... Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde som veller fram til evig liv" (Joh. 4,10-14).

Alt annet vann blir et menneske tørst av igjen. Alle andre kilder eller brønner som mennesket for en tid søker å stille sin tørst ved, de viser seg snart å være sprukne, de tørker snart ut. Og så må mennesket igjen ut på rastløs søking etter å få stillet sin tørst.

Slik er det ikke med den som har lært Guds gave - Jesus Kristus - å kjenne i sannhet. Han blir ikke tørst igjen, for han har fått stille sin tørst fullkomment, han har blitt fullkom-

ment tilfredsstilt hos Jesus. Det betyr ikke at Jesus tilfredsstiller ethvert behov som det naturlige menneske har, men tvertimot blir Jesus det eneste gode for dette menneske, og alle andre behov og begjær skyves derfor til side: "Hvem har jeg ellers i himmelen? Når jeg bare har deg, begjærer jeg ikke noe på jorden. Om enn mitt kjød og mitt hjerte svikter, så er Gud mitt hjertes klippe og min del for evig" (Salme 73,25-26).

Når Gud sender villfarelse

Går vi til kirkehistorien, så ser vi noe bemerkelsesverdig. Der hvor evangeliet ble tatt imot og kjent i de første århundrene etter Kristus, i landene rundt Middelhavet, der råder nå det islamske eller det katolske mørke. Vi finner ikke årsaken til dette i islam eller i den katolske lære, men i evangeliets kår i menneskehjertene. Det ble ingen varig kjærlighet til evangeliet i Lilleasia eller Nord-Afrika. Snart ble de lei "den usle maten" (4. Mos. 21,5), og vendte seg annetsteds hen. Og så sendte Gud dem disse kraftige villfarelsene, og løgnen ble trodd som sannhet. Det at menneskene tar imot den falske lære og tror den, er et vitnesbyrd om at evangeliet ikke har fått rom i deres hjerter. Hadde de

derimot tatt imot kjærlighet til sannheten, ville ikke forførelsen hatt noen makt. Forførelsen er derfor en Guds straffedom over et allerede frafallent folk!

På samme måte er det med de mellomeuropeiske land som ved reformatjonen ble gjenstand for evangeliets lys. Når den liberale teologi gjorde sitt inntog på 1700-tallet, så skyldtes ikke det naturvitenskapens nyvinninger, men det skyldtes evangeliets kår i folkenes hjerter. Det frafall som allerede hadde skjedd i folkenes hjerter, det åpenbarte seg i deres dåraktige tanker. Gud sendte over et allerede frafallent folk den liberale teologis kraftige villfarelse.

Og slik er det også hos oss i dag. Når menneskene i dag vender seg bort fra den sunne lære og vender seg til eventyr, til Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under, så skyldes det at menneskene i landet vårt allerede har vendt seg bort fra evangeliet. Hele vårt århundre har vært en eneste stor frafallshistorie, og nå faller vi som fullmoden frukt for villfarelsen og forførelsen som Gud sender over landet vårt.

Hvordan seirer vi over forførelsen?

Vi må se på årsaken til forførelsen for å kunne svare på hvordan vi

seirer over forførelsen. Det norske folk og "kristenfolk" er ikke forført *på grunn av* den liberale teologi, eller *på grunn av* den karismatiske (gnostiske) bevegelse, men det norske folk og "kristenfolk" er forført fordi det ikke har tatt imot kjærlighet til sannheten!

Evangeliet om frelsen i Jesus Kristus har ikke fått slukke tørsten i menneskehjertene, har ikke fått mette sjelene og skape hvile og fortrøstning og ro. Det kommer ikke av at det har vært noe galt med evangeliet, at det må "tilpasses" vår tid for å "smake" det moderne menneske, men det kommer av at vi har blitt "inderlig lei denne usle maten". Vi har villet ha "kjøtt", noe som smaker for kjødet, og så har vi vendt oss bort fra evangeliet og begynt å søke i den ene kilden etter den andre for å se om det smaker bedre. Og med ett har vi som folk åpnet oss for all verdens villfarelser, gammelt og nytt hedenskap, hor og allskens annen umoral. Og det nytter ikke å hive innvandrere og andre på dør, vi holder ikke islam og hinduisme og annen vranglære utenfor på den måten. For synden ligger hos det norske folk, og det er Gud som sender oss forførelsen, slik at skaden skal bli åpenbar og for at vi skal bli dømt som folk! Vi skal som folk fylle vårt

syndemål og vise oss skyldige den dom som må komme!

Men som sagt, synden er at vi ikke ville tro evangeliet og holde fast på det!

Her ligger også redningen. "Til ordet og til vitnesbyrdet! - Dersom de ikke taler i samsvar med dette ord, så er det ingen morgenrøde for dem. Da skal de dra gjennom landet hårdt plaget og sultne. Og når de sulter, blir de harme og forbanner sin konge og sin Gud. De skal vende sine øyne mot det høye, og de skal se ned mot jorden, men se, det er trengsel og mørke, angstfullt mørke. De er støtt ut i natten." (Jes.8,20-22). Skal vi unngå å bli støtt ut i natten av den evige allmektige og hellige Gud, må vi som folk og enkeltpersoner vende om til ordet og til vitnesbyrdet. Det er ikke noe nytt vårt folk trenger, en ny bevegelse, nye opplevelser og erfaringer, men vi trenger å vende tilbake til det vi har forlatt, sannhetens ord, ordet om Jesus Kristus og frelsen i ham. Bare da har vi noen morgenrøde, bare da har vi noen framtid.

Og alt det vi nå søker, det finner vi i ham. For det er sant som Augustin sier: "For du har skapt oss til deg, og vårt hjerte er urolig inntil det finner hvile i deg."

«Er det noen trøst i Kristus»,....? (Fil. 2,1)

Av Tom Eftevand

Jeg husker ennå første gangen Gud minnet meg om dette ordet. Det er flere år siden. Jeg hadde det ikke godt. Hjertet mitt fikk ikke hvile i evangeliet. Det var *meg og mitt eget hjerte* som var min nød. Jeg ville være en kristen - fullt og helt, men hjertet var likegyldig og kaldt. Og så skulle jeg ut å vitne om Jesus den kvelden. Frimodigheten var borte. Jeg hadde det som det står i en sang:

*Jeg synes livet
ei vil svare
som når det rett
var hjertets sak.*

Hele dagen gikk og hjertenøden var stor. Hva kunne vel jeg vitne om? I denne situasjonen var det at Gud ved sin Ånd kom til meg med ordet i overskriften. I et nu fikk Gud vendt mitt blikk bort i fra meg selv og til sin elskede sønn! - Hva med Kristus? - Er det noen trøst i ham? - Er ikke Kristus, min elskede sønn, noe for deg, Tom? Omtrent slik talte bibelordet til mitt hjerte. - Hva er din frimodighet, ikke bare overfor

mennesker, men innfor Gud? - Du glemmer jo Kristus!!! Da ble Kristus min trøst, med alt hva Han er for meg innfor Gud. Og takk til Gud steg opp fra mitt hjerte: Tenk at det er håp for meg midt i min håpløshet!

Får jeg så lov å spørre deg: Er det da noen trøst i Kristus.... - for *deg*? Er dette aktuelt for *deg*? Er *du* blitt stanset for dette? Det er Guds Ånd som må legge Alvoret inn i ditt hjerte. Har du funnet trøst i Kristus? Det avhenger av hva som er ditt hjertes nød, ja om det er noen nød der inne i det hele tatt. Det er nemlig én nød som Gud ønsker å legge inn i ditt hjerte: Synden, *din* synd, *ditt* hjertes ugudelighet, at du får se sant på *deg selv*. Hvis det skjer, så er det et Guds under!

Det er mange slags nød blant folk i dag - på alle områder i livet: Meneskelig nød og åndelig nød. Men det ser ut til at det er sjelden at hjertenøden er denne: "*Jeg står for Gud med min synd. Hvordan kan jeg da møte Gud? Hvordan kan jeg bli frelst, - en synder i møte med den*

hellige Gud!" Ja, det er en sjelden nød å møte. Det ser vi av hva som gir mennesker trøst i deres nød. Det kan være alt i fra følelser og opplevelser til overbevisning om at det finnes ingen Gud. Her er djevelens våpen mange. I dag opplever vi at det også er åndelig nød som får sin "trøst" på falske premisser, som ikke er av Guds Ånd. Måtte derfor Gud få nå deg med sitt ord, så du ikke blir lurt i dette viktigste spørsmål av alle; - din evige sjels frelse!

Når *synden* blir nøden i ditt hjerte, da er det bare én ting som kan trøste det! Når Guds Ånd får stelle med deg, får du erfare din hjelpeløshet innfor Gud. Da er det ingen trøst for ditt hjerte at "du er så verdifull". Det kan ikke hjelpe deg i din nød at du er hans dyrebare skapning og hører med i "Guds store plan...". For du er jo en synder! I denne nød er det allikevel et budskap som kan trøste ditt hjerte og som derfor blir så dyrebart for deg. Mens andre undrer seg over at dette kan være noe å leve på og undre seg over, kan synderen synge som det står i en sang:

*Ordet om korset
aktes ei stort
Regnes for dårskap
og kastes så bort.
Men for den sjel
som sin synd'byrde bær
Ordet om korset
befrielse er.*

Slik er det mange av våre sanger som vitner om hvordan den mest hjelpeløse synder fant sin redning når det så som mørkest ut. For der var Gud med sin Ånd og fikk lede sjelen til sin egen dyrebare frelse. Som ungdom skriver Fredrik Wisløff denne velkjente sangen:

*Jeg var fortapt og så ingen veg
da så jeg blodet.
Da ingen makt kunne frelse meg,
da frelste blodet.
Da fikk jeg kaste den byrde av,
da fikk jeg svømme i nådens hav,
takk være blodet, ja blodet.*

Er dette noen trøst da? - Har du funnet din redning her? Kan du av hjertet synge med i denne sangen? Dette er min redning Her er *mitt* hjertes trøst, ja min eneste trøst! For hva skulle ellers kunne frelse meg, - eller deg? Om ikke Gud steller med

oss av aldeles ufortjent nåde, for Kristi skyld, så kan ingen ting berge oss. For jeg er "*solgt til trell under synden*" (Rom. 7,14) og har erfart dette trellekår. Det er slik som Gud har talt om det. Igjen et sangvers som setter ord på denne erfaring:

*Lenge jeg tenkte
Gud ikke skjenkte
nåde til den
som fattedes alt....*

*- Men i min strid
min bedring og flid
fantes det bare
avmakt og død....*

Dette er ingen behagelig erfaring, men det er Guds nådefulle gjerning i ditt og mitt hjerte. For da kan han få legge inn i ditt hjerte det som han lengter så etter, - sin elskede sønn! Og der får ditt hjerte sin trøst. For Gud har i Kristus fullkomment frikjøpt deg i fra all din synd.

Når Gud forkynner evangeliet for ditt hjerte, har han ikke med seg et eneste krav eller bud. Guds fullkomne trøst er ordet om Jesus Kristus og hans kors. For Kristi kors vitner for deg om det eneste som kan

frelse: Alt er ferdig! Det er fullbrakt! Evangeliet er *Guds evige budskap* om hva Gud selv i sin elskede sønn har fullendt for oss. Alle Guds bud og krav møtte den Herre Jesus Kristus. All forbannelse møtte ham. Syndens lønn møtte ham. Guds evige dom over min synd har han smakt for meg, som det står så trøstefullt i en sang:

*Mitt skyldbrev
har min frelser helt utslettet.
Med naglet hånd, med blod
han skrev: Betalt!
Og alt som var meg mot
er nå opprettet,
Guds sønn ble krevet
da min sjel det gjaldt!*

Får jeg igjen spørre deg, - er det da noen trøst i Kristus? Det er ikke sikkert at dette har gitt din sjel hvile. Du sier kanskje: "- For meg er det annerledes, jeg klarer ikke ta Ordet til meg, mitt hjerte er så hardt, så kaldt, så likegyldig. Jeg kjenner på at jeg ikke verdsetter dette budskapet som jeg vet at jeg burde. Kunne jeg bare tro at det gjelder meg! Får jeg lov, med all min elendighet, å kaste meg like i Jesu armer? Det kan

ikke være sant. Da må det først bli en forandring i mitt indre."

Kjære venn; hvor skulle du ellers gjøre av deg? Det er ingen annen redning for deg og meg enn bestandig å bli i Jesu ufattelige fortjeneste, i dette hav av nåde! Hør Guds ord til deg:

"Kom til ham, den levende stein, som vel ble vraket av mennesker, men er utvalgt og dyrebar for Gud"

(1. Pet.2,4).

På dette ord har jeg fått lov til å komme til Jesus. Ikke fordi jeg i mitt hjerte verdsetter Jesus som jeg burde, men fordi Jesus er dyrebar i Guds hjerte. Gud kan nå, *for Jesu skyld*, handle med meg i *nåde*, aldeles ufortjent *nåde*!

"Du har bare trettet meg med dine synder, og voldt meg møye med dine misgjerninger. Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu"

(Jes. 43, 24-25).

fort. fra side 9

er et rett kjærlighetsforhold mellom ektefeller, kommer den av seg selv. Det motsatte derimot blir tvungent og unaturlig.

Nettopp denne Guds skaperorden henviser apostelen til i ordet der han sier han ikke tillater en kvinne å ha lærerembete i Guds menighet eller være mannens herre (1.Tim.2,12-13).

*Fra Øyvind Andersens trolære
Tilrettelagt ved P.B.Holm*

Nyttårssamling på Fossnes

Det blir Nyttårssamling på Bibelskolen fra mandag 30. desember til onsdag 1. januar.

Påmelding til Lars Fossdal,
Fossnes 3160 Stokke.
Tlf. 33 33 94 16.

Program kommer i neste nr. av
Lov og Evangelium

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Bibelhelg på Skårnesheimen

Frå 18. - 20. oktober var det bibelhelg på Skårnesheimen på Karmøy. Fredag og laurdag var det regn og surt vêr, men på sundag skein det opp, og naturen viste seg frå si finaste side.

Det var over 100 påmelde, og fleire frå bygda var med oss på møta. Barn, ungdom og eldre var samla i lag til rike samvær om Guds Ord. Spesielt mange unge hadde funne vegen. Fleire av desse var med og berika samværa med god song, som var med og streka under budskapen som vart forkynt. Det var godt å vera ilag og bli oppbygde i trua på Jesus og hans verk som den einaste grunn til frelse. Vi hadde eit gildt og godt vitnemøte på laurdagskvelden der både unge og eldre vitna om frelsaren sin.

Talarar vart Magnor Sandvær, Godtfred Nygård og Olaf Klavenæs. Vi takkar for budskapen vi fekk høyra og for eit gildt samvær. I offer kom det inn kr. 22.000,-